

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 3.2.1904
Číslo výtisku: 34
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1]

SYSTEM
•KRAMERIUS•

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

1904.

V Praze, ve středu dne 3. února.

Na „Národní Listy“
ranní a odpolední
předplatné se
v Praze
v administraci
na městce 2 K — h
ve filiálkách
na městce 2 K 30 h
Poštou:
na městce 3 K 20 h
na dvojí zásilkou:
na městce 3 K 80 h

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

K číslu 34.

Číslo v Praze za 2 h
a na venkově za 3 h

Předplatení

a inseráty

přijímá administrace
v Mariánské ulici,
číslo 3.

Tam je též redakce
a expedice.

Telefonické zprávy „Nar. Listy.“

Uheršská delegace a vídeňské starosti.

Z Vídni, 3. února. Maďarskí delegáti, pokud jsou členy výboru delegačního, přijeli sem; rovněž hr. Štěpán Tisza a ministr honvedů N. Y. ří, kteří podle maďarských tradic mají nejen právo, nýbrž také povinnost, být přítomni ve skupině rozpočet. Je tedy pravděpodobno, že klub radikální se rozpadne a strana neodvislých oddělí se od strany umírněných a tato potom utvoří kabinet homogenní.

Skutečnou příčinou jest rozpor mezi většími skupinami a mezi vládou, který trvá již dlouho. Gruic odstupuje před povolením rozpočtu a uvedl tím stranu radikální do situace náramně nepříjemné, protože se nenajde politik, který by převzal úkol hájiti nyní ve skupině rozpočet.

Je tedy pravděpodobno, že klub radikální se rozpadne a strana neodvislých oddělí se od strany umírněných a tato potom utvoří kabinet homogenní.

Další německé posily do Afriky.

Z Berlina, 3. února. Silesische Zeitung oznamuje, že bylo v jižní Africe zabito 100 německých osadníků. Včera konala se ministerská rada. Dle jmenovaného listu bylo usneseno, vyslati další posilu do Afriky.

Rusko a Japonsku.

Z Paříže, 3. února. Ústupky, jež učinilo Rusko Japonsku, jsou tyto: 1. Rusko přiznává Japonsku převahu v Koreji, souhlasí se všem požadavky, v příčině Koreje vyslovenými; 2. Fuské přiznává suverenitu Číny nad Mandžurskem; 3. Rusko uznává platnost všech smluv, ve které vešla Čína pro Mandžursko a chce všem státům smluvním — tudíž také Japonsku — přiznat výhody, které se smluv plynou; 4. Rusko nepovažuje žádnou událost, která se v Koreji stane, za případ válečný a nepokládalo by za takový ani obsazení Koreje Japonskem; 5. Rusko je očotino tyto ústupky dátí do formy smluv a dáti jim ráz závazku.

Naprosto tomu v japonských kruzích se připomíná, že všechny tyto koncese v ničem nezmění faktické postavení Ruska v Mandžursku. Suverenita Číny nad Mandžurskem jest v nich uznána jen způsobem všeobecným. Také Anglie uznala suverenitu sultánu nad Egyptem a přece vladné v Egyptě neobmezen.

Z Berlina, 3. února. Z Paříže dochází informace: Ruská nota byla japonské vládě solva předvídání dne odevzdána. Ve zdejších informoványch kruzích se myslí, že ustavující odklad může být vykládán jenom způsobem přízivým. Souhlasí se, že car, který učinil sedět, aby válce zabránil, způsobil odevzdání odpovědi a že chce mít, jestě než odpověď bude odevzdána, jistotu, jaký dojem od povědět ta v Tokiu učiní. Věří se, že japonské vyslanectvo Petrohradě zná obsah noty a že jde jenom o její úpravu, aby doznala souhlasu vlády. Zdali se to podat, nelze tou dobou předvídati.

Telegrafické zprávy.

Srbský vyslanec na Černé Hoře.

Z Cetyně, 2. února. (C.-B.) Srbský vyslanec Dragutovič byl dnes přijat v přítomnosti ministra a velkého počtu vyšších důstojníků knížete Nikolou ve slavnostním slyšení. Při vstupu do paláce a při odchodu z něho byl vyslanec obyvatelstvem hlučně pozdravován. Za jízdy vyslancovo do paláce volaly zástupy lidu slávu králi srbskému a knížeti Nikolovi.

Opravy pro Makedonii.

Z Vídni, 3. února. (C.-B.) Fremdenblatt oznamuje se ze Solunia: Civilní jednatelové Rakousko-Uherska a Ruska měli dosud skoro den co den dlouhé porady s Hilmi pašou. Porady týkaly se dosud dvou věcí: 1. přesného sjednání všeho, co Hilmi paša k provedení únorového programu společných mocí dosud vykonal a 2. jistých průpravných opatření k reorganizaci četnicka. Při rokovaní o opravných opatřeních, jež byl Hilmi paša samostatně již provedl, slo o tři předměty: o četnicku, o reorganizaci instituce polních hlídačů a opětne zbudování zničených domů a přibýtků. Hilmi paša postupoval ohledně prvních bodů na základě náboženské rovnosti, zářadil do četnicka příslušníky všech křesťanských vyznání. Ohledně polních hlídačů nařídil Hilmi paša, aby byly vybrány nikoli z místních cizinců, nýbrž z usedlých obyvatel vesnic a to vždykž ježich většiny. V nejdůležitější věci, v opětne zbudování spálených a poborových sídel nedocítil Hilmi paša žádných uspokojivých výsledků, protože postupoval příliš formalisticky.

Průpravy, jež generál de Georgi a jeho pomocník k reorganizaci četnicka provést mají, jsou povahy hlavně finanční. Všechny politické kruhy souhlasí s civilními jednateli v tom, že obrat k lepšímu nastati může jenom, když mužstvo četnické řádně bude placeno. Než se tedy k faktické reorganizaci přikročí, musí být zahesleno pravidelné placení zálohy. V té příčině učinili civilní jednatelové důležitě zásadní návrhy, o kterých však jenom v Cafähradě rozhodnuto být muže. V otázce amnestie nestal se od slibu ke skutku dosud krok žádny.

Turecká vláda žádala v posledních dnech za to, že by bulharským povstalcům milost udělila, na bulharské vládě jakési záruky, které však Bulharsko odmítlo, tvrdí, že na vnitřní organizaci Makedonie žádného vlivu nemá. Však souhlasí se tu, že Porta konečně přece se odhadlá amnestii bez všech výhrad udělit.

FEUILLETON.

Ručnice.

Črta z Podhájí. Napsal Jaroslav Hašek.

Wojciechův nevlastní otec umíral. Aspoň tak soudili všechni v Zakaljanci. V malém, nízkém chatě ležel u ohniště, převracel se se strany na stranu a mlčel, ani zatím vedle něho hovořili jeho synovci, Jurži a Markus, jak včera chytily se jím do ok v panském lese za vši dvě lišky, mladé s přistřízenýma ušima, které náležely dětem lesníkovým a byly ochočeny.

Jurži a Markus, pytláci, smáli se tomu a zlobili se zároveň.

Michal ležel na kožichu, díval se do ohně a mlčel.

Markus zatahl Juržiho za pásek, pobity mosaznými přeskami a oba vysíli ven před chatu.

„Jurži,“ řekl tam Markus, „strýce Michal nám umírá.“

„Umírá, Markus,“ odpověděl Jurži, dívaje se nahoru na zalesněnou stráň.

„Dám ti halenu,“ řekl po chvíli Markus, „když mně řekněs, kam Michal dal svou ručenici.“

„Oho,“ odpověděl Jurži, „dám ti třebas dvě haleny, když ty mně řekněs, kam tu ručenici strýce Michal uschoval.“

Ručnice strýčka Michala byla známa po celém okolí mezi pytláky. Ostatní pytláci měli ručnice, které se nebjely z předu, strýce Michal měl však zadovku. Záhadou bylo, kde k ní přišel. Někdo tvrdil, že ji vzal před šesti lety, když byly hony, jednomu lovci, jiní tvrdili, že ji vzal před hony již před sedmi lety, všechni se ale shodovali, že ji strýce Michal vzal.

„Kam ji jen uschoval?“ ptal se pro sebe Markus, „náš starý strýc umírá, ručnice je má, jsem starší,“ dodal hlasitěji.

„Kdo je starší,“ řekl Jurži, „ty jsi mladší.“

„Chlapče,“ řekl varovným hlasem Markus k Juržimu, a byl by jistě pronesl potom nějakou nadávku, kdyby ráhle k nim se nebyl přiblížil Wojciech.

Wojciech přišel se do Molesky a byl, jako jeho nevlastní otec pytlákem.

„Co dělá mojí tatík?“ tázal se, přistupuje k bratrancům, „syšel jsem, že umírá.“

„Ba že,“ řekl Jurži, „umírá.“

„Nemluví,“ řekl Markus.

„Nej,“ řekl Jurži.

„Dýmku rozbil včera o kámen,“ dodal Markus.

„Nač si stěžuje, jak se to stalo?“ ptal se dychtivě Wojciech.

„Inu, přišel předvídrem v noci domů, lehl si ke kamnům na kožichu, neřekl ani slova a leží, nemluví. Blíží se jeho konec, vysvětloval Markus.“

„Ubohý tatík!“ zvolal Wojciech. „Hej, chlapci, za něco vás prosím. Dám vám ovcí, větou, tloustou, fekněte mi jen, kam schoval mojí tatík svou ručenici?“

„Nevim,“ řekl Jurži, „ostatně ručnice je naše. Stará se o něho Wojciechu, opatruje ho?“

„Právě jsem přiložil na oheň, Wojciechu,“ pravil Markus, „aby strýčkovi Michalovi v poslední chvíli bylo teplo.“

Z vnitřní chaty bylo slyšet v tom velkém hlomo a slova: „Už, už!“

„Svatá Panno, to je s ním konec,“ zaběhal Markus, ale v tom již vyrazil z chalupy, když podivu jeho, Juržiho a Wojciecha starý Michal. Bežel kolem nich, přeskácel ku podivu obratně strouhou naproti a drápal se rychle příkrou, zalesněnou stráni nahoru do vrchu.

Všechni tři zbledli.

„Jde umřít do lesa,“ podotkl vážně Wojciech, „pojdeme za ním.“

Nyní drápal se tři po stráni, rozhrovali křovi a nebyli ani uprostřed stráni, když spatřili starého Michala.

Starý Michal spouštěl se s hora z lesa. Když k nim přišel, řekl vltzéně: „Bodejž bych si nevzpomněl, kde jsem nechal předvídrem ležet svou ručenici. Trvalo to dluho, ale přece jsem si vzpomněl.“